

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

гр. София, 17.06.2019г.

Апелативният специализиран наказателен съд, първи въззивен състав, в закрито заседание на седемнадесети юни през две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГЕОРГИ УШЕВ

ЧЛЕНОВЕ:1. ДАНИЕЛА ВРАЧЕВА

2. СТОЯН ТОНЕВ

като разгледа докладваното от съдия Тонев ВНЧД № 276 по описа за 2019 година за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на глава 22, чл.341 ал.2 и сл. НПК.

Иницириано е по частни жалби на подс. В.Р.М., чрез защитника му адв. В.П. – АК Г. и подс. З.П.К., чрез защитника му адв. А.Л. – САК, против протоколно определение на СНС 9 - ти състав от 29. 05. 2019 г. по нохд №1221/19г., с което са оставени без уважение исканията на подсъдимите М. и К. за изменение на мерките им за неотклонение „задържане под стажа“ в по-леки.

С жалбите се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на определението, понеже данните по делото не сочели за наличие на опасностите от укриване и извършване на престъпление. Със защитните доводи се акцентира върху чистото съдебно минало на обвиняемите, трайната им уседналост, социалната им и семейна среда,упражняването на трудови функции преди задържането, изтеклия срок, в който изтърпяват мярката за неотклонение задържане под стража, които обстоятелства не предполагат, че привлечените към наказателна отговорност лица ще извършат престъпление или ще се отклонят от местоживеенето си, за да избегнат наказателно преследване. Сочи се още, че мярката за неотклонение задържане под стража създавала пречки и не позволявала подс. К. да упражнява пълноценно и самостоятелно правата си да се запознава с делото, да прави необходимите извлечения, да участва в наказателното производство, да прави искания бележки възражения, тъй като делото било значително по обем с фактическа и правна сложност. В този смисъл същият бил третиран и неравностойно, тъй като на друг подсъдим по делото мярката за неотклонение била изменена в „парична гаранция“. Иска се отмяна на атакуваното определение и изменение на мерките за неотклонение на подсъдимите М. и К. от „задържане под стража“ в по- леки.

Апелативният специализиран наказателен съд, след като съобрази изложените в частните жалби доводи и материалите по

делото, намира частните жалби за **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

Синтезираната процесуална хронология по делото до момента сочи, че мерките за неотклонение „задържане под стажа“ спрямо подс. В.Р.М. и З.П.К. са били взети в досъдебната фаза на процеса с определение от 09.02. 2019г. на СНС, потвърдено с определение от 14.02.2019г. на АСНС- по внчд № 73/2019г.

След внасянето на обвинителен акт и образуване въз основа на същия на нохд №1221/19г. на СНС, в производства по реда на чл.270 от НПК, проведени на 08.04. 2019г. и 15.05.2019г. първоинстанционният съд е оставил без уважение исканията за смекчаване на процесуалните ограничения, действащи спрямо подсъдимите М. и К., като съдебните актове на СНС са били потвърдени с определения от 18.04. и 28.05. 2019г. на въззивния съд - по внчд №№ 177 и 245/2019г.

На 29.05.2019г. първата инстанция е разгледала отново искания по чл.270 от НПК за изменение мерките за неотклонение на подсъдимите М. и К.. За да остави без уважение искането на подсъдимите за изменение на мерките им за неотклонение „задържане под стража” в по-леки, първоинстанционният съд с обжалваното си сега определение е приел, че тези мерки на процесуална принуда са законосъобразни и не се налага тяхното изменение. От последното произнасяне /с определение от 28.05. 2019г. на АСНС/ по въпросите относно мерките за неотклонение не са настъпили изменения на фактите и обстоятелствата, относими към тях. Не се и сочат такива.

Настоящата съдебна инстанция споделя горния извод.

От материалите по делото е видно,че нохд №1221/19г. на СНС е образувано по внесен на 02.04.2019г. е обвинителен акт срещу подсъдимият З.К. по обвинение за две тежки и умишлени престъпления - по чл. 321а, ал.1 НК и по чл.143, ал.2 пр.1 и пр.2 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.18 ал.1 пр.2 НК, а подс. В.М. по обвинение за пет тежки и умишлени престъпления- по чл. 321а ал.2 НК, чл.143 ал.2 пр.1 и пр.2 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.18 ал.1 пр.2 НК, чл.143 ал.2 пр.1 и пр.2 вр. ал.1 вр. чл.18 ал.1 пр.2 НК, чл.143 ал.2 пр.1 и пр.2 вр. ал.1 НК, чл.143 ал.2 пр.1 и пр.2 вр. ал.1 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.18 ал.1 пр.2 НК.

С определението си първостепенният съд не е засегнал въпроса с наличието на обосновано предположение за престъпленията, за които са обвинени подсъдимите, което е задължителна предпоставка за законността на задържането, но настоящият състав отбелязва, че не са налице основания да се приеме отсъствието на такова. При определяне на мярката за неотклонение, в рамките на съдебния контрол върху задържането в досъдебната фаза, е било прието, че

събраните в хода на разследването доказателствени материали в това число свидетелските показания и протоколите за извършени разпознавания на лица, обосновават извод за евентуална съпричастност на подс. К. и М. към вменената им престъпна дейност. Въззивната инстанция, при спазване на презумпцията за невинност на подсъдимите, отчита, че на настоящия процесуален етап не са събрани доказателства, които видимо да поставят под съмнение обосноваването предположение или да го разколебават, поради което тази предпоставка за задържането продължава да е налице.

Риск от укриване не се открива понастоящем, в който смисъл са основателни защитните доводи, при отчитане трайната уседналост на подсъдимите, социалната им и семейна среда, които не предполагат, че същите евентуално биха се отклонили от местоживеенето си, за да избегнат наказателно преследване.

Според настоящият състав на въззивния съд, обаче, рискът от извършване на престъпление от страна на подсъдимите К. и М. е реален и не е отпаднал към настоящият момент. Долу степенният съд, при излагане на своето виждане относно мерките за неотклонение, не се е позовал на тежестта на предвиденото в закона наказание, поради което цитираната в тази насока практика на ЕКЗПЧОС и възраженията на защитата са неотнормими. Както вече е сочено рискът от криминогенно поведение в настоящия казус се извежда не въз основа тежестта на предвиденото наказание, а същият е изводим на база характера и спецификите на твърдяната престъпна дейност, предвид свързаността на същата с осъществяване на психическо насилие при демонстриране и внушаване на страх в множество лица, съобразно твърденията по обвинителния титул, а и с оглед обстоятелството, че подсъдимите К. и М. са обвинени в множество на брой тежки и умишлени престъпления, които основания, констатирани по настоящото дело, са “релевантни” и “достатъчни”, съответно оправдаващи продължаващото отнемане на свободата по смисъла на ЕКЗПЧОС. Респективно констатираният реален риск от извършаване на престъпление е със интензитет, оправдаващ продължаваното задържане на подсъдимите, а съществуването му не се неутрализира, нито от чистото съдебно минало, нито от изложените обстоятелствата от семейно и социално естество, за привлечените към наказателна отговорност, на които приоритетно се акцентира в частните жалби.

Времетраенето на углавния процес срещу подсъдимите и задържането им до момента, отговарят на критериите за разумност предвид сложността на казуса, свързан с наказателно обвинение за престъпна група по чл.321 а НК и с множество на брой „вторични престъпления“. Видно е, че делото се насрочва редовно, като

решаващият съд полага усилия за неговото разглеждане при съблюдаване на основните принципи на наказателния процес, гарантиращи правата на всички страни / включително с осигуряване възможност за упражняване правата на подсъдимите да се запознаят с материалите по делото/. Към настоящия процесуален момент не може да се приеме, че не се полага изискуемата "особена грижа" по ритмично и регулярно насрочване на съдебните заседания с оглед бързото провеждане на производството по делото.

Въпросът относно мярката за неотклонение на съпроцесника на подсъдимите К. и М., а именно подс.Н. М., не е предмет на разглеждане в настоящото въззивно производство, поради което и доводите в тази насока на защитата са без всякакво правно значение.

Прави впечатление, че частните жалби, довели до образуване на настоящото производство, са с почти идентично съдържание с тези, станали повод за образуване на предишното въззивно производство по чл.270 от НПК, въпреки че на съдържащите се в тях оплаквания е бил даден дължимия отговор от въззивния състав.

По изложените съображения въззивният състав прие, че не са налице нови обстоятелства, които да налагат изменение на мерките за неотклонение на подсъдимите, респективно основания за ревизиране на контролирания съдебен акт.

Водим от горното АСНС,

О П Р Е Д Е Л И :

ПОТВЪРЖДАВА определение от 29.05.2019г., по нохд № 1221/2019 г. СНС, 9- ти състав, с което са оставени без уважение исканията на подсъдимите В.Р.М. и З.П.К. за изменение мерките им за неотклонение „задържане под стража“ в по- леки.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.